

Pionier Luc Houtsaeger over Mandelstreke vroeger en nu

Misschien herinner je je nog dat we vorig jaar op visite waren bij de Luc Houtsaeger, een jeugdvriend van Paul Houwen. Doorspekt met plezierige anekdotes vertelden Luc en Leo Kindt honderduit over hoe ze van kindsbeen af de toen nog rijke Roeselare natuur hebben leren kennen. Algauw kwamen ook de snelle verstedelijking van het toen nog rurale Roeselare aan bod. Met wel en vooral wee voor de natuur.

We konden het alleen maar toejuichen dat Luc, nog steeds kwieke eminence veeleer verte dan grise, instemde en zelf in de pen klom om zijn verhaal te doen over die veranderende natuur en sfeer in de wijk waar hij als kind was opgegroeid. Genoeg gezegd, we laten Luc liever zelf aan het woord.

We keren nu wel enkele tientallen jaren terug in de tijd. Toen er nog ruimte was voor bloemen en planten, beekjes met gezond water, stekelbaarsjes, salamanders, bloedzuigers, poelen posthoornslakken, kevers en larven.

De straatnamen van de contreien getuigen helaas van de teloorgegangene natuur aldaar: bloemen- en bomennamen, hypocrisie.

De grootste vervuilers tooien zich met een 'groen' kleedje.

1950-1955 was onze collegetijd, de Vijfwegenstraat was nog maar half verhard, een pad. Wij gingen wekelijks voetballen op een weide aan het Sterrebos. Onze bewaker kon langs de weg een takkenbos wilgenkatjes afknippen: de lente. Meer bekend was en is nog het Motjepark, de Rumbekesteeweg aldaar en verder waar nu de St. Jozefskerk staat en dan richting de vaart.

Ja, ik zou bijna vergeten te vertellen waar ik naartoe wil: de verandering aantonen in de ongeveer vijftig-zestig jaar, die onze omgeving, onze habitat, ondergaan heeft.

Van de Rumbekesteeweg naar de noedkapel in het schooltje aldaar was er een assenweg, nu Azaleastraat... Er werd zeer veel energie aangemaakt met steenkool, de assen waren waterplassen en slijk. Wij speelden graag in de plassen. Deze weg werd veel gebruikt door zware boerekarren, getrokken door nog zwaardere boerepaarden. Op onverharde grond laat dit wel sporen na...!

Eens aan de kapel stond daar Mr. Pastoor ons op te wachten. Ja om de vrouwen links te laten plaats nemen, als ze al iets op hun hoofd droegen, en de mannen rechts. Topografisch, voor die het

willen bekijken, het gaat over het gebied rond de Rozestraat, Gladiolenstraat, Seringenstraat en Leliestraat. Voor de anderen zal ik maar zeggen het gebied rond de St. Jozefskerk.

Langs de Rumbekesteeweg waren twee boomkwekers gevestigd, Lobelle en Gobin. Zijn gebruikten daar percelen grond om fruitbomen, ligustrum, beuk, groenten, ... te kweken. Land- en tuinbouw. Meer naar de kerk toe waren er twee kleine hofsteden van Moerman en Jules Decock. Jules Decock zou nu een folklorefiguur zijn: paard en kar, het paard kende ook zonder Jules de weg naar huis, verder melk en karnemelk, een beetje graangewassen, de oogst maaien, schoven in stuiken zetten, een graanmijt zoals op de schilderijen, de dorsmachine, aangedreven door het vliegwiel van een zware traktor.

Het graan, precies goud, werd in grote jutezakken opgevangen en naar de zolder gedragen. De boerin was genereus met flutjesbier, tafelbier, 0,8 alc. Eens bij de onderste schoven koren waren wij, de helpers, klaar, samen met de ratier van het hof om de muizen, die hier wegsprongen, te vangen, itz. dood te slaan of te bijten.

We wijken af. Zestig jaar terug kon men daar jagen: konijnen, eenden en o

wee, er is daar ook eens een houtsnip geschoten! De jager demonstreerde iets nieuws voor ons. Bij het uiteinde van de vleugel trok hij een klein veertje uit en stak het als trofee in zijn hoed. Hij gaf het tweede aan mijn vader. Die veertjes zouden de eigen-schap hebben een zeer stevig eindpunt te hebben. Bij onze klas-sieke schilders was dit zeer gewaardeerd voor het fijn werk. Zou het veertje het geheim geweest zijn voor het genie van onze P.P. Rubens?

Tussen die akkers en aanplantingen lag ook de meers, laaggelegen weide. Violierstraat. Het waren nog altijd kanjers van winters. En er waren er die wisten hoe de afvoer van het water van de meers kon gestopt worden, zodat de meers blank stond. Eenmaal dichtgevrozen was het jolijt van je welste op het ijs. Ijshockey met een blikken doos als bal en een stick uit de kopwipgl.

(Meer in een volgend nummer)

Luc Houtsaeger
foto: Piet Desmet

Karel en Kristien Desmet-Naessens "Le Bellet" - 19400 Monceaux sur Dordogne Corrèze - France.

"Le Bellet"

Vakantieverblijf te huur
in het hart van de natuur

www.aubellet.com

kristien.naessens@gmail.com
0033 555 911 017
of +32 (0) 486 021 249